

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 5
14 decembrie 2008

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Sunt foarte multe lucrări care se fac de către oameni și din natura lor sunt bune, dar motivate de anumite cauze pierd calitatea aceasta.

Postul, privegherea, rugaciunea, milostenia, primirea de oaspeți sunt din natura lor fapte bune, dar când se fac din prefăcătorie nu mai pot fi considerate fapte bune.”

(Sf. Maxim Mărturisitorul)

Părintele Iustin Pârvu

I-aș certa pe români pentru că le-a dat Dumnezeu cele mai frumoase daruri și ei nu par să fie conștienți de asta. Între daruri amintesc jertfa creștinească a înaintașilor, valorile culturale și intelectuale, o biserică vie. Apoi au la îndemână un pământ care dă de toate, numai să întinzi mâna să-l sapi. Ei, cu toate astea românul pare să nu se descurce, moștenirea primită este peste puterile lui să o administreze, să o sporească.

Neamul e dezmembrat și nu mai găsesc oamenii puterea să se unească în același ideal, fiecare se crede mai presus de aproapele său și de asta caută să-l înfunde pe vecin, pe frate, pe prieten.

Cu cât un popor este mai încercat, cu cât un popor este mai împilat, mai strâns și ținut în stările astea de ispitire, cu atât poporul acesta va fi mai înțelept și mai destoinic în a învinge iadul.

Fără Dumnezeu omul este o armură goală... De când mi-e frică de Dumnezeu, nu-mi mai este frică de nimic.

„Cine este omul cel ce voiește viața, care iubește să vadă zile bune? Oprește-ți limba de la rău și buzele tale să nu grăiască viclesug. Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează pe ea.”

(Ps. 117, 17)

UN TOVARĂȘ NEVĂZUT

Înainte minții oamenilor se deschid două căi: una lată, plină de ademeniri și de aceea mulți sunt cei ce merg pe dânsa¹; iar alta suitoare și îngustă și puțini se află care să meargă pe ea². Calea largă e calea pierzării. Pe ea aleargă de zor două feluri de drumeți: Lucifer, cu toată ceata lui de îngeri, aruncați pe pământ și toată "lumea" pe care o înșeală el³. Și-i înșeală așa că-i înțeapă cu acul plăcut al păcatului, care le amortește sufletul o vreme, sau chiar toată vremea vieții pământești. Aceștia pentru Dumnezeu sunt morți, deși lor li se pare că trăiesc⁴, dar sunt numai trupuri⁵. Toți aceștia, câtă vreme trăiesc, dar sunt morți, neștiind de Dumnezeu, sunt cu îngerii cei răi împreună călători la iad⁶ pe calea pierzării. Așa au călătorit toți nepoții lui Adam, mii de ani de-a rândul.

Dar Dumnezeu preamiloștivil, din iubirea de oameni, a făcut totul din partea Sa, ca să-i întoarcă pe oameni din povârnia pierzării într-o cale nouă, în calea mântuirii. De aceea Fiul, a doua Față a lui Dumnezeu, S-a făcut Om desăvârșit - afară de păcat - și ne-a arătat Căderea. Prin urmare, calea mântuirii e chiar căderea pe care a mers Dumnezeu însuși ca om adevărat, făcându-ni-Se pildă întru toate⁷ și dându-ne îndrăzneală. Pe căderea mântuirii încă merg două feluri de călători, căci de-atunci... un Tovarăș nevăzut și bun merge cu noi, cu fiecare, în toate zilele, cu fiecare rând de oameni, până la sfârșitul veacului⁸: Dumnezeu însuși și cu sfinții Săi, întovărășind nevăzut pe oameni...

¹ Matei 7, 13.

² Matei 7, 14.

³ Apocalipsă 12, 9-13

⁴ Apocalipsă 3, 1.

⁵ Geneză 6, 3.

⁶ Iov 21, 13.

Părintele Arsenie Boca
Fragment din „Căderea Împărăției”

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI SFÂNTUL DANIIL SIHASTRU DE LA VORONET

Unul din cei mai populari sfinți moldoveni din toate timpurile a fost și este Daniil Sihastrul, cunoscut și sub numele de Sfântul “Daniil schimonahul” sau “Sfântul Daniil cel Nou”, spre a-l deosebi de proorocul din Vechiul Testament sau de Daniil Stâlplnicul. Amintirea lui s-a transmis din neam în neam, din a doua jumătate a veacului al XV-lea, până în zilele noastre.

S-a născut într-o familie de oameni săraci de pe moșia mănăstirii Sfântul Nicolae din Rădăuți, la începutul secolului al XV-lea, primind din botez numele de Dumitru.

Când avea vârsta de zece ani, fiind dat să învețe carte în mănăstirea Sfântul Nicolae din Rădăuți, copilul Dumitru, deși tânăr cu vârsta, s-a dovedit bătrân cu înțelegerea. Căci în puțină vreme a deprins Ceaslovul și Psaltirea pe de rost, precum și nevoița cea duhovnicească, adică rugăciunea cea de taină a inimii, postul, smerenia și păzirea minții de gânduri rele. Pentru aceasta cuviosii călugări îl iubeau foarte mult și se foloseau de blândețea și priceperea lui, căci era întotdeauna umbrit de darul Duhului Sfânt.

După cinci ani de ucenicie, tânărul ostaș al lui Hristos s-a făcut călugăr în această mănăstire, primind numele marelui prooroc și împărat David. Și era întru toate ascultător cuviosilor părinți, având ca dascăl și părinte duhovnicesc pe mult nevoitorul și purtătorul de Dumnezeu Sfântul Ierarh Leontie de Rădăuți.

Acest tânăr monah David era foarte râvnitor în nevoița vieții călugărești. Cel mai mult iubea liniștea, postul și rugăciunea. Zilnic nu gusta nimic până la asfințitul soarelui, iar uneori postea desăvârșit câte trei și chiar cinci zile și se hrănea numai cu legume și ierburi. În ascultare era tăcut, blând și tuturor supus, iar la biserică zăbovea ziua și noaptea ca o candelă mereu nestinsă. Încă și la chilie dormea puțin pe un mic scăunel, mereu veghind și cugetând la cele dumnezeiești. Iar dintre cărți cel mai mult iubea Psaltirea, pe care o știa pe de rost și o repeta zilnic.

Așa nevoindu-se câțiva ani de zile, Cuviosul David s-a făcut vas al Sfântului Duh, învrednicindu-se de darul preoției și al facerii de minuni. Mulți bolnavi, auzind de minunile ce se făceau prin rugăciunile lui, alergau la smeritul ieromonah David și se vindecau de suferințele lor. Alții veneau să-i ceară sfat, că era foarte înțelept în cuvânt și înainte-văzător, iar alții veneau să-și mărturisească păcatele, căci ajunsesse cuviosul vestit duhovnic în părțile de nord ale Moldovei. Văzând ieromonahul David că este înconjurat de lume și nu mai are liniște de rugăciune, temându-se de duhul slavei deșarte, a luat binecuvântare de la episcopul de Rădăuți și s-a retras la Mănăstirea Sfântul Lavrentie (Laurențiu). Dar și acolo îl căutau credincioșii, precum și cei bolnavi de duhuri necurate. Cuviosul David însă ziua făcea ascultare și stătea între oameni, iar noaptea priveghea, se ruga și împletea coșuri de nuiele pentru obște. Așa își omora cuviosul ispitele tinereții și cugetul slavei deșarte.

Vestea despre acest evlavios sihastru s-a raspândit curând, mai ales în satele din părțile de nord ale Moldovei. Era căutat de mulțime de credincioși, cărora le citea rugăciuni pentru izbăvirea de boli și suferințe. A auzit despre el și tânărul Ștefan, feciorul lui Bogdan al II-lea, cel ucis la Reușeni, din porunca fratelui său Petru Aron în octombrie 1451.

Se spune că tânărul Ștefan, scăpat atunci ca prin minune, și-a găsit adăpost tocmai în chilia sihastrului Daniil, care l-a întărit și încurajat, prin cuvinte părintești de mângâiere. Și tot atunci, cuviosul Daniil ar fi prezis tânărului coplesit de durere și deznădejde, că nu peste multa vreme va urca pe tronul tatălui său Bogdan II și al bunicului său Alexandru cel Bun. Și cuvântul sihastrului s-a împlinit, în aprilie 1457, când vrednicul de pomenire mitropolitul Teoctist “l-a pomăzuit spre domnie” pe Ștefan cel Mare, “la locul ce să chiamă Direptatea”, cum scria bătrânul cronicar Grigorie Ureche.

Ajuns pe tronul Moldovei, Ștefan Vodă l-a cercetat pe sihastrul Daniil și în anii lui de domnie, atât în vremuri de pace, cât și în vremuri de cumpănă pentru țară. Tot tradiția spune că el l-ar fi îndemnat pe domn să ridice mănăstirea Putna, în apropiere de chilia în care trăia. Noua mănăstire a fost sfințită la 10 septembrie. Mai târziu, biserica mănăstirii a devenit gropnița lui Ștefan cel Mare și a familiei sale.

Tot tradiția ne spune că domnitorul și ierarhii țării aveau de gând să rânduiască în slujba de egumen pe Daniil, dar el n-a primit, ci a rămas pe mai departe la chilia lui, continuând să fie cercetat de tot mai mulți credincioși. Între timp, a murit mitropolitul Teoctist al Moldovei, la 18 noiembrie 1478. Și de data aceasta, domnul și boierii din Sfântul țării s-au gândit să ridice la această înaltă vrednicie tot pe sihastrul Daniil. Auzind de aceasta, el și-a părăsit chilia și s-a îndreptat spre locuri mai retrase, oprindu-se undeva pe apa râului Voroneț (numit și Corbul), unde și-a făcut o nouă chilie sub stânca numită Șoimul.

Împovărat de ani, a început aici o nouă perioadă a vieții lui. În chilia de la Viteul, el priveghea și se ruga fără încetare, povățuind pe toți aceia care se îndreptau spre chilia lui de sihastru. A pregătit și aici ucenici în ale călugăriei, între care și pe Grigorie Roșca, viitor egumen la Probota, apoi mitropolit al Moldovei și nou ctitor la Voroneț.

În vara anului 1476 a intrat în Moldova o puternică și pustiitoare armată turcească, comandată de însuși sultanul Mahomed II, cuceritorul Constantinopolului. În lupta de la Valea Albă-Războieni, din ținutul Neamțului, din 26 iulie 1476, oastea lui Ștefan cel Mare a fost înfrântă, iar domnul, cu puțini osteni s-a retras în nordul țării, din fața invadatorilor. În aceste împrejurări dramatice, domnitorul îl caută din nou pe Daniil și-i cere cuvânt de încurajare, în acele ceasuri de restriște pentru țara Moldovei.

Întâlnirea lor este descrisă în cuvinte emoționante de cronicarul Ion Neculce, în lucrarea sa „O samă de cuvinte”: “Iară Ștefan Voda, mergând de la Cetatea Niamțului în sus spre Moldova, au marsu pe la Voroneț, unde trăia un părinte sihastru pre nume Daniil. Și bătând Ștefan Vodă în ușa sihastrului să-i descuie, au răspunsu sihastrul să aștepte Ștefan Vodă afară până s-a istovi ruga. Și după ce s-au istovit sihastrul ruga, l-au chiebat în chilie pre Ștefan Voda. Și s-au ispoveduit Ștefan Vodă la dânsul. Și au întebat Ștefan Vodă pre sihastru ce va mai face, că nu poate să să mai bată cu turcii; închin-va țara la turci, au ba? Iar sihastrul au zis să nu o închine, că războiul iaste a lui. Numai, după ce va izbândi, să facă o mănăstire acolo, în numele Sfântului Gheorghe, să fie hramul bisericii. Decii au și purces Ștefan Vodă în sus pe la Cernăuți și pre la Hotin și au strânsu oastea, feliuri de feliuri de oameni. Și au pruces în gios. Iar turcii, înțelegând că va să vie Ștefan Vodă cu oaste în gios, au lăsat și ei Cetatea Niamțului de a o mai bate și au început a fugi spre Dunăre. Iar Ștefan Vodă au început a-i goni în urmă și a-i bate, până i-au trecut de Dunăre.

Și întorcându-să înapoi Ștefan Voda, s-au apucat de au făcut mănăstirea Voronețul. Și au pus hramul bisericii Sfântul Gheorghe”.

Așadar, cuviosul Daniil este cel care l-a îndemnat pe Ștefan Vodă să continue lupta împotriva turcilor, pentru a izbăvi țara Moldovei. Și tot de la el a venit și îndemnul de a zidi o mănăstire nouă la Voroneț, în apropierea chiliei sale. Noua ctitorie a lui Ștefan cu hramul Sfântul Gheorghe purtătorul de biruință, a fost ridicată în vara anului 1488, din 26 mai până la 14 septembrie, după cum spune pisania, deci la 12 ani după luptele pustiitoare pe care le-a avut cu turcii.

Astfel, înființarea unei „sihăstriei” mai la îndemână devenea în chip firesc o necesitate.

Faptul fiind cunoscut de episcopul Ghedeon de Huși, ca ucenic al venerabilului mitropolit Varlaam Motoc, acesta întemeiază în 1655 – fiind deja mitropolit al Moldovei (1653-1659) – prima biserică a schitului Sihăstria, pe care o înzestreză apoi cu chilii și cele de trebuință. Locul ales a fost „poiana lui Atanasie”, care oferea condiții prielnice unei vieți de sihăstrie, iar primii viețuitori, așa cum consemnează pomelnicul ctitoricesc, au fost șapte sihastru din Mănăstirea Neamț retrași mult mai înainte prin părțile locului.

Ajungând vas ales al Duhului Sfânt, plin de tot felul de bunătăți și trecând de vârsta de nouăzeci de ani, Sfântul Daniil, marele sihastru al Moldovei, dascălul pustiei și făcătorul de minuni, și-a dat sufletul în brațele lui Hristos, în anul 1496. A fost îngropat în partea sudică a pronaosului bisericii de la Voroneț. Pe mormântul său a fost așezată o lespede de gresie, pe care se afla o inscripție în limba slavonă: “Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimnicul Daniil.

Tradiția spune că, la înmormântarea lui ar fi luat parte și domnitorul Ștefan cel Mare, care a rânduit să i se așeze pe mormânt acea piatră funerară. În mănăstirea Putna se pastrează până azi un deget arător, îmbrăcat în ferecătură de argint și împodobit cu mărgăritare, din 1749, care, după tradiție, ar fi al Cuviosului Daniil; cu acest deget ar fi arătat lui Ștefan cel Mare locul potrivit pentru zidirea mănăstirii Putna.

După adormirea sa întru Domnul, la mormântul lui au venit mulți credincioși spre a se ruga aici și a cere vindecarea de boli și neputințe. Încă din timpul vieții, poporul care îi cunoștea viața și faptele minunate, l-a cinstit ca “sfânt”, iar după moarte această cinstire a sporit și mai mult, deși nu i s-a făcut o canonizare oficială din partea Bisericii.

Mai mulți învațați români din veacul trecut și din vremea noastră notează, în lucrările lor, unele din tradițiile legate de viața lui Daniil, subliniind cu toții faptul că tradiția populară îl socotește ca “sfânt”. Marele cărturar Nicolae Iorga, de pildă, îl numea “sfântul românesc din vremea lui Ștefan Voda” sau “sfânt țărănesc târziu pe care l-a dat Moldova noastră”.

O hotărâre sinodală de “canonizare” s-a luat abia la 20 iulie 1992, rânduindu-se ca el să fie prăznuit pe întreg cuprinsul Patriarhiei Române în fiecare an la 18 decembrie.

Să-l cinstim și noi, cei de astăzi și să-i cântăm: *“Viața îngerească ai petrecut pe pământ, chip și pildă făcându-te ucenicilor tăi. Prin rugăciuni, posturi îndelungate și privegheri, te-ai învrednicit a te sălășlui în pământul celor blânzi, Sfinte Daniil, de Dumnezeu cinstitorule, podoaba sihastrilor și lauda călugărilor”* (Condacul Sfântului, glas 3)

MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA

Mănăstirea Voroneț

Cu voia Bunului Dumnezeu, cu rugăciunile Sf. Cuvios Daniil Sihastrul și prin osârdia bine credinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt s-a înălțat, din 26 mai până în 14 septembrie 1488, Mănăstirea Voroneț cu hramul Sf. Mare Mucenic Gheorghe.

Încă de la început Mănăstirea a fost binecuvantată cu călugări cu aleasă viață duhovnicească, în vremea Sf. Cuvios Daniil Sihastrul fiind o adevărată lavră a isihasmului românesc. Viața monahală s-a întrerupt în anul 1785 după anexarea Bucovinei la Imperiul Habsburgic și s-a reluat în anul 1991, de data aceasta cu obște de călugărițe sub stăreția Stavroforei Irina Pantescu. Tânăra obște se străduiește să îmbine armonios rugăciunea cu munca în gospodărie, în câmp, în atelierul de pictură și în îndrumarea vizitatorilor.

Mănăstirea Voroneț este socotită "Capela Sixtină a Orientului" pentru marea frescă de pe fațada de vest, numită "Judecata de apoi". De asemenea "Albastrul de Voronet" este considerat de specialiști ca unic în lume și cunoscut ca roșul lui Rubes sau verdele lui Veronese.

În stânga ușii de la intrare este zugrăvit chipul aureolat al Sf. Cuvios Daniil Sihastrul. Deasupra ușii străjuiește Icoana "Deisis". Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Judecătorul Atotdrept, privește cercetător pe toți cei care trec pragul Bisericii noastre; în dreapta și în stânga Sa, Maica Domnului și Sf. Ioan Botezatorul mijlocesc milostivirea pentru noi, oamenii. Tabloul votiv, al întemeietorului, se află în naos. Măria Sa, Ștefan cel Mare și Sfânt, pictat în anul 1496 împreună cu Doamna Maria-Voichița și Bogdan moștenitorul închină, prin mijlocirea Sf. Mare Mucenic Gheorghe, Mănăstirea aceasta Mântuitorului nostru Iisus Hristos pentru a-i mulțumi că l-a ajutat în lupta împotriva cotropitorilor turci.

Privind tabloul votiv și ascultând clopotele dăruite de Voievod Mănăstirii încă de la întemeiere, clopote ce trase de viețuitoarele noastre tinere cheamă de peste veacuri numele ctitorului: "Ștefan-Voda, Ștefan-Voda" ca într-o veșnică pomenire, ne simțim legați prin fire nevăzute de înaintașii noștri.

Expresia artistică a dreptei noastre credințe, a rafinementului și gustului pentru frumos a neamului nostru, Sf. Mănăstire Voroneț îndeamnă la reculegere și încântă inima și mintea privitorului ce ajunge la noi din toate colțurile lumii.

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

Biserica Mărcuța

Este unul dintre cele mai vechi lăcașuri de cult din București. S-a păstrat până astăzi într-o formă apropiată de cea inițială. Vechiul monument istoric, construit între anii 1586-1587, prezintă la interior detalii de structură și decorație și păstrează până în prezent câteva fragmente de picturile din secolul al XVI-lea.

Vechea mănăstire Mărcuța este situată în partea de est a Capitalei, peste drum de Spitalul Sfântul Pantelimon. În spatele blocurilor de locuințe, terenurile mănăstirii ajung până pe malul sudic al Colentinei. Mănăstirea se află pe Str. Biserica Mărcuța nr. 8, sector 2.

Biserica Mărcuța poartă hramul "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" și a fost construită de către marele logofăt Dan între anii 1586-1587 în timpul Domnului Mihnea al II-lea Turcitul. A fost renovată ulterior de către Visana fiica armașului Marcu (de unde și denumirea de Mărcuța), ea fiind nepoata logofătului Dan.

În interior lăcașului de cult sunt păstrate picturi din secolul XVI și tablouri ce îl reprezintă pe armașul Marcu. De-a lungul timpului Biserica Mărcuța este restaurată de mai multe ori, renovată între anii 1632-1654, 1678-1688 și 1966-1967. Cu un perfect amplasament strategic, într-o zonă mlăștinoasă lângă Lacul Fundeni, Mănăstirea Mărcuța, cu trei rânduri de porți, cu fortificații care după renovările din 1632-1654 permiteau și utilizarea armelor de foc, ea reprezenta un loc perfect pentru mai marii vremii pentru a se putea retrage la adăpost în cazul unei năvăliri dușmane.

Ea, împreună cu Mănăstirea Văcărești și Mănăstirea Plumbuita constituiau un lanț strategic al Capitalei de locuri fortificate, folositor pentru retragerea familiilor bogate în cazul unor năvăliri sau răzmerițe.

Un vast ansamblu de tuneluri ajutau celor asediați să se refugieze către zonele ferite și de acolo către moșii, pentru a se pune la adăpost.

Mănăstirea Mărcuța a găzduit în cadrul clădirilor din complexul său un lazaret în perioada epidemiei de ciumă din 1813, iar ulterior în perioada 1829-1924, a fost sediul unui spital pentru bolnavii alienați mintal. În interiorul complexului mănăstiresc a fost internat pentru „tratament” Mihai Eminescu, fiindu-i administrat un tratament pe bază de mercur.

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE

„Dăruind veți dobândi”

Vine sărbătoarea Nașterii Mântuitorului nostru, sărbătoarea Darului cel mai de preț oferit oamenilor de Dumnezeu. A dăruit pe Unul Fiu al Său, născut nu făcut, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină, unor fii creați, rătăciți, răzvrățiți, neascultători.....

Acum că Dumnezeu Tatăl ne-a dăruit și Dumnezeu Fiul s-a dăruit, noi ce-am învățat din darul Lor?

De obicei în mod natural, instinctual, pruncii de orice fel învață prin imitarea părinților. Noi am învățat?

Sărbătorim Darul dăruind la rândul nostru. Dar să nu uităm pe cei care nu au pe cineva să-i dăruiască. Cu siguranță în drumul nostru zilnic spre serviciu și apoi către casă întâlnim bătrâni care se frâng sub presiunea răutății și a indiferenței societății. Într-adevăr fiecare ne ducem crucea (asa ar trebui) dar măcar de sărbători să se deschidă inima creștinului și să alunge indiferența și graba impusă și acceptată și să se aplece către “necunoscutul aproape” și să-i dăruiască căldura sufletească de care toți ducem lipsă căci suntem rătăciți. Dăruind veți dobândi spun sfinții părinți. Dăruiți frați creștini nu bani, nu haine, nu case și terenuri că e inflație, dăruiți atenție, o urare, un îndemn, un zâmbet “o mână caldă mântuitoare”.

Cine n’are are și ci are n’are. Raportându-ne creștinește la aceste vorbe cine nu are și daruiește din ce nu are acela va avea: nu avem bani dar putem dăruia un zâmbet și o urare ce la rându-i ne aduce roadă. Lucrurile materiale se produc din resurse materiale pe care la avem sau nu. E, atunci când nu avem resurse materiale putem CREA! Dumnezeu a CREAT din nimic. El a zis „Să fie lumină” și s-a creat lumina. Și din lumină a făcut cerul și pământul material.... Așa și noi urmând exemplul, mai întâi să creăm și apoi să producem. Să creăm bucurie, zâmbete, căldură sufletească, și cele materiale vor veni dacă mai sunt necesare.

Ce plinătate a sufletului oferă un zâmbet de copil cu năsucul înghețat și obrăjorii roșii, zâmbet creat la vederea unei bomboane sau al unui fruct dulce. Ce bucurie umple inima când fața încrețită a unui bătrân se luminează într-un zâmbet mai larg sau mai duios după puțină când îi dai binețe. Dacă urarea o însoțești și cu mărunțișul uitat într-unul din buzunare zâmbetului îi urmează un izvor de mulțumiri și binecuvântări.

Hristos se naște, Hristos s-a născut! Faceți-vă cadouri creștinilor
..... dăruind!!!

DESPRE CELE ȘAPTE LAUDE BISERICEȘTI

Pentru că mulți dintre noi venim la biserică din dragoste pentru Dumnezeu și pentru slujbele săvârșite de clerici, împreună cu ceilalți credincioși din biserică, dar nu știm foarte multe despre istoria acestor slujbe și simbolistica lor, vom scrie o serie de articole pe diferite teme liturgice.

Biserica aduce prinos de mulțumire și laudă lui Dumnezeu prin diferite slujbe, care în mănăstire se săvârșesc în fiecare zi, iar în bisericile de enorie sau de mir, de obicei în duminici și sărbători. Aceste slujbe se numesc Laude bisericesti și sunt următoarele: Vecernia (slujba de seară), Pavecernița sau După-cinarea (rugăciunea de după cină), Miezonoptica sau Polunoșnița (rugăciunea de la miezul nopții), Utrenia cu Ceasul I (împreună sunt socotite ca fiind o singură laudă), Ceasul III, Ceasul VI și Ceasul IX.

După modelul Vechiului Testament, Biserica creștină socotește ziua liturgică începând de seara, iar acesta este motivul pentru care Laudele încep cu Vecernia.

Iar numărul de șapte are o simbolistică adâncă. La vechile popoare din Orientul apropiat, asiro-babilonienii, iar mai târziu și la evrei, numărul șapte juca un rol foarte important. Sunt șapte zile ale creației lumii (șase zile în care Dumnezeu a creat lumea, iar în ziua a șaptea s-a odihnit), șapte zile avea săptămâna (erau și săptămâni de luni și săptămâni de ani – anul sabat; capitolul 25 din Levitic), șapte brațe avea candelabru din Cortul mărturiei și șapte candelare ardeau deasupra, ca simbol al deplinătății dumnezeiești, șapte zile stăteau pâinile punerii înainte la altar, pâini din care aveau voie să mănânce numai preoții, șapte zile ținea sărbătoarea Paștilor sau Azimile.

De la evrei a moștenit și Biserica creștină numărul de șapte al momentelor din zi în care îi aduce lauda lui Dumnezeu, Îi mulțumește și Îl roagă, după cum spune și psalmistul: „De șapte ori pe zi te laud, Doamne, pentru judecățile Tale cele drepte!” (Ps. 118, 164). De asemenea, liturghiștii ortodocși pun numărul de șapte Laude în legătură simbolică cu cele șapte daruri ale Sfântului Duh, rugăciunea fiind un dar, un rod al Sfântului Duh, iar referitor la aceasta, Sfântul Simeon al Tesalonicului scrie: „Vremile orânduie și rugăciunile sunt în număr de șapte, după numărul darurilor Duhului, căci și sfintele rugăciuni sunt prin Duhul”, iar aceasta a spus-o, referindu-se la textul de la Romani 8, 26: „Însuși Duhul se roagă pentru noi, cu suspine negrăite”.

În numărul viitor vom vedea care sunt temeurile biblice și religioase ale instituirii laudelor bisericesti.

POEZII PENTRU SUFLET

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mania scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpșane
o claie de zări și-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Radu Gyr

DIN VISTERIA CĂRȚILOR

" Viața și lucrările Părintelui Serafim Rose"

Damascene Christensen

O carte monumentală, așa cum părintele Serafim merită cu prisosință. Este o viață a unui sfânt contemporan scrisă și documentată cu mijloacele tehnicii moderne.

Povestea începe din fragedă pruncie și conține, pe lângă viața părintelui și fragmente comentate din opera lui. Putem citi în amănunt modul în care tânărul Eugene Rose crește, învață, suferă și apoi găsește lumina în Persoana lui Iisus Hristos. Înzestrat cu o inteligență ieșită din comun, o fire interiorizată, aplecat încă de mic spre studiu metodic și serios, Eugene trece prin mai multe faze de-a lungul tinereții. Protestantismul sec al lumii occidentale îl determină să devină sceptic cu privire la creștinism ajungând până la ura față de religia în sine și chiar față de Cel care îi este întemeietor. Cade în ateism și nihilism. Devine pasionat de lumea științelor căreia însă îi descoperă destul de repede limitările, ajutat fiind, cum am mai spus, de o inteligență rară, recunoscută de toți profesorii pe care i-a avut în gimnaziu și liceu.

Ajuns la Universitate începe să studieze culturile și filosofii orientale, prilej cu care dorește să cunoască mai îndeaproape manifestările culturii și spiritualității rusești. Acesta este momentul când intră, condus de un prieten rus, într-o Biserică Ortodoxă. Impresia este una puternică. S-a simțit într-un mod ciudat și inexplicabil "acasă". A urmat o lungă perioadă de studiu în care Eugene a aprofundat teoretic Ortodoxia începând să meargă și la Sfânta Liturghie într-o catedrală rusească. De aici și până la a deveni Ieromonahul Serafim Rose lucrurile se succed într-un mod firesc, fără să lipsească însă și piedicile mai mici sau mai mari. Modul categoric în care decide să se lepede de omul cel vechi este impresionant, transformându-l după ani și ani de asceză luminată în primul sfânt ortodox născut pe pământ american

FILMUL SĂPTĂMÂNII OSÂNDA

Regie: Sergiu Nicolaescu

De data asta nu recomandăm acest film. Nu! **Insistăm** să-l vedeți!

Acest film este o adaptare cinematografică după romanul "Velerim și Veler Doamne" de Victor Ion Popa. Manlache Preda se întoarce după 10 ani de ocnă și 2 ani de război în satul lui. Și nici aici nu-și află liniștea.

Este cu siguranță unul dintre cele mai bune filme românești! Sunt convins că foarte multă lume l-a văzut deja, dar merită revăzut. Un film extraordinar. Un film care îți călește sufletul întru cele bune. Care reînvie sentimentul național. Un film românesc! Extraordinara muzică semnată de Tiberiu Olah, prestația acestuia actor înzestrat cu un mare talent... toate acestea împreună creează un sentiment unic.

Alături de Amza Pellea mai joacă și Ioana Pavelescu, Ernest Maftei, Gheorghe Dinică și Sergiu Nicolaescu – care de altfel este și regizorul acestui film.

Păcat de câteva scene plictisitoare...în rest acest film este despre un român care-și duce osânda, care-și poartă crucea până la capăt.

POVESTIOARĂ

Discuție între doi embrioni umani (gemeni în burta mamei)

- Și tu crezi în viața de după naștere?

- Desigur. După naștere trebuie să urmeze ceva. Probabil că ne aflăm aici tocmai pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.

- Ce prostie! După naștere nu urmează nimic. Și, de altfel, cum ar putea să arate?

- Nu știi exact, dar desigur că va fi mai multă lumină decât aici. Poate că vom umbla pe propriile picioare și vom mânca cu propria gura.

- Ce tâmpenie! Nu se poate să umbli. Iar ca să mănânci cu gura, chiar că ar fi de râs! Doar noi mâncăm prin cordonul ombilical... Însă ia să îți spun eu ceva: putem exclude viața de după naștere, pentru că deja acum e prea scurt cordonul ombilical.

- Ba da, ba da, cu siguranță va fi ceva. Însă, probabil, ceva mai altfel decât ne-am obișnuit aici.

- Păi de acolo nu s-a întors nimeni. Odata cu nașterea, viața se termină, pur și simplu. De altfel, viața nu este altceva decât o permanentă inghesuală, în întuneric.

- Eu nu știu exact, cum va fi, dacă ne vom naște, dar desigur că o vom găsi pe MAMA, iar ea va avea grijă de noi.

- Pe mama? Tu crezi în mama? Și după tine, unde ar putea ea să fie?

- Păi oriunde, în jurul nostru. Doar trăim în ea și prin ea. Fără ea, nu am fi deloc.

- Eu nu cred asta! Eu nu am văzut nicicând, nici un fel de mama, așa că e evident că nu există.

- Dar, uneori, când suntem în liniște, o auzim cum cântă, simțim cum mângâie lumea din jurul nostru. Știi, eu cred că viața adevărată ne asteaptă abia de acum încolo!

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

“FALAFEL”

Una din rețetele de post preferate de mulți sunt chifteluțele de năut (falafel). Sunt foarte simple de făcut. 1 kg. boabe naut, 400 gr. patrunjel, 6 catei de usturoi, 4 cepe, 4 lingurite chimen, 6 lingurite apa, 2 lingurite sare, 1 lingurita boia iute, 1/2 lingurita piper, 1 lingurita bicarbonat de sodium, susan, puțin ulei măsline.

Boabele de năut se țin la înmuiat în apă rece 24 de ore (se cumpără cate o pungă de năut de 1 kg, se înmoaie boabele și se păstrează la congelator, în porții potrivite). După ce s-au înmuiat se scurg de apă (nu se fierb, se folosesc așa, doar înmuiate în apă de pe o zi pe alta), se adaugă ceapă, usturoi și verdeață multă și se toacă (la robot sau la mașina de tocat), astfel încât să rezulte o pastă ce se amestecă cu condimentele rămase. Dacă nu se leagă compoziția se poate adăuga puțin ulei.

Se lasă jumătate de oră la frigider și se formează apoi chifteluțe rotunde, care se prăjesc în ulei încins (pot fi tăvălite prin pesmet sau făină).

Se pot servi în diverse feluri. De data aceasta recomandăm o garnitură de paste cu legume: se fierb paste (cous-cous sau spaghete) și un mix de legume (congelate). Se scurg pastele și legumele și se amestecă într-un castron. Am adăugat ulei, oțet, sare, o roșie tocată mărunt și verdeață tocată. Se servesc calde, separat putând adăuga un sos de roșii cu usturoi. Condimentele se pot adăuga sau scoate după gust și preferințe.

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII

15-21 decembrie 2008

Luni, 15 decembrie – Sf. Sfințit Mc. Elefterie

ora 17:00 la Ateneul Roman Concert aniversar la Filarmonică-140 de ani de existență ai Filarmonicii și 120 de ani ai cladirii Ateneului Roman.

Marti, 16 decembrie - 19 ani de la începutul Evenimentelor de la Timișoara din 1989

ora 20:00 Gala Vieneză la TNB

Miercuri, 17 decembrie - orele 19:00, la Sala Rapsodia, Concert caritabil "Seara de colinde". Evenimentul este susținut de Compania de Teatru Passe-Partout Dan Puric.

ora 19:00 –Teatrul Act - Colinde și povești de Craciun.

Joi, 18 decembrie - **Cuviosul Daniil Sihastrul** , Sf. Mucenici Sebastian și Zoe, Cuv. Modest (**Hram**)

ora 20:00 – Concert de muzică medievală- Casa de Cultură a Studenților București

Vineri, 19 decembrie - Parcul Unirii: Spectacol de colinde

17.00 - 17.30 Colindătorii din Tecuci

17.30 - 18.00 Ansamblul Doina Dunării

Sâmbătă, 20 decembrie - ora 09:00 Târgul Țăranului Român, lângă Piața Coșbuc

Duminică, 21 decembrie - ora 14:00 Târgul Țăranului Român, lângă Piața Coșbuc

ANUNȚURI

Miercuri, 17 decembrie, la sediul HotNews, în Calea Victoriei (langă Poliția Capitalei) are loc Adunarea Generală a Asociației IHTIS.

Cei ce doresc să cunoască îndeaproape activitatea noastră și să se implice, ca voluntari IHTIS, pot lua parte la această acțiune. **VĂ AȘTEPTĂM !**

Alte informații la: 0767732077.

Mihaela Mihăescu